

har synodal karakter. Under møder og konferencer tegner deltagerne således kun deres egne synspunkter. Der er fortsat ingen, der kan udtale sig på folkekirkens vegne«, samt »at det vil være hensigtsmæssigt, at det mellemkirkelige arbejde udføres med skyldigt hensyn til den danske folkekirkens alsidighed.«

I øvrigt skal jeg pointere, at som reglerne er udformet, er intet menighedsråd tvunget til at afholde udgifter til stiftsudvalgenes virksomhed og kan således herved påvirke stiftsudvalgenes mulighed for selv at bestemme omfanget af deres virksomhed.

Udgifterne til Det Mellemkirkelige Råds virksomhed udredes derimod af fællesfonden (landskirkeskatten), i det omfang udgifterne ikke dækkes på anden måde, dels ved tilskud fra staten, dels som gaver m.v.

De demokratisk valgte stiftsudvalg har i øvrigt afgørende indflydelse på Det Mellemkirkelige Råds hele virksomhed, da stiftsudvalgenes repræsentanter udgør det altovervejende flertal i rådet.

Spørgsmål 24:

»Vil ministeren kommentere de på bilag 26 optagne henvendelser, i det omfang henvendelserne vedrører lovforslaget?

Ministeren bedes specielt kommentere forslaget fra Solvang Menighedsråd vedrørende valg af provstiudvalg.

Svar:

Med hensyn til Solvang Sogns menighedsråds forslag om flytning af provstiudvalgets funktionsperiode henviser jeg til mit svar af 18. april 1994 (L 142 – bilag 31) på udvalgets spørgsmål 13 (L 142 – bilag 21).

Menighedsrådet har i øvrigt efterlyst en konsekvensberegning af de økonomiske virkninger af loven, som den er skitseret i udkastet.

Generelt kan jeg her henvise til sidste afsnit i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Med hensyn til eventuelle økonomiske konsekvenser for det enkelte menighedsråd kan jeg henvise til mit svar af 22. marts 1994 (L 142 – bilag 13) på udvalgets spørgsmål 9 (L 142 – bilag 11), hvoraf det blandt andet fremgår, at det enkelte menighedsråd ikke er tvunget til at yde bidrag til de mellemkirkelige stiftsudvalgs virksomhed.

Udgifterne til Det Mellemkirkelige Råds virksomhed betales over fællesfonden (landskirkeskatten), i det omfang de ikke dækkes ved tilskud fra staten over finansloven eller på anden måde.

Nedenfor er gengivet en oversigt over Det Mellemkirkelige Råds samlede udgifter i den forløbne funktionsperiode. Bevillingerne af fællesfonden og på finansloven til Det Mellemkirkelige Råds virksomhed er også anført i oversigten.

	Rådets samlede udgifter	Fællesfonden	Finansloven
	kr.		
1990:	2.167.245	1.600.000	540.000
1991:	3.206.362	2.457.000	540.000
1992:	3.669.153	2.810.000	565.000
1993:	3.692.908	3.098.000	600.000

I øvrigt gav biskop Johannes Johansens artikel mig anledning til en kommentar, der har været offentliggjort i blandt andet Kristeligt Dagblad den 3. februar 1994. Kommentaren vedhæftes i fotokopi til orientering som bilag 1.

Spørgsmål 26:

Udvalget anmoder om ministerens kommentar til henvendelsen af 13. april 1994 fra præster i Helsingør Stift, jf. bilag 27.

Svar:

De 2 sognepræster har i henvendelsen af 13. april 1994 blandt andet givet udtryk for, at landskirkeskatten bør under parlamentarisk kontrol.

Som det fremgår af mit svar af 14. april 1994 (L 142 – bilag 28) på udvalgets spørgsmål 20 (L 142 – bilag 23), er kirkeministeren parlamentarisk ansvarlig over for Folketinget for afgørelsen af størrelsen af landskirkeskatten.

Der er heller ikke tale om, at kirkeministeren efter forgodtbefindende fastsætter kirkeskattens størrelse, eller hvilke udgifter der skal afholdes over fællesfonden. Landskirkeskatten fastsættes på baggrund af en helt konkret vurdering af de forventede udgifter for fællesfonden og – i lighed med, hvad der er tilfældet for de lokale kirkelige kasser og eksempelvis stat og kommuner – med udgangspunkt i den forventede stigning i lønninger og priser.